

Arrest

nr. 135 913 van 7 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, van de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en van de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. MAEYAERT, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 februari 2014 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 5 juni 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoekers onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die gemotiveerd is als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ze verwijzen naar de verklaringen die ze in eerdere procedures hebben afgelegd. Aangezien de eerdere verblijfsaanvragen van betrokkenen werden afgewezen, aanvaarden we deze verklaringen niet als buitengewone omstandigheden. Betrokkenen hadden eerder een asielprocedure doorlopen, twee procedures op medische gronden (artikel 9ter) en drie procedures op grond van artikel 9bis. Hun asielprocedure werd afgesloten op 19.08.2008, hun tweede verblijfsaanvraag voor medische redenen op 14.03.2012 en hun derde aanvraag op grond van artikel 9bis op 19.09.2012.

Voor wat betreft het argument dat ze in Armenië niets of niemand meer zouden hebben om op terug te vallen, dat ze er problemen zouden hebben met de politie en met een bepaalde familie uit hun vroegere gemeenschap, wijzen we erop dat ze dit op geen enkele wijze aantonen. Hetzelfde geldt voor het argument dat ze onmogelijk de terugreis naar Armenië kunnen bekostigen om van daaruit hun aanvraag te kunnen indienen en daarna terug te keren naar België. De loutere bewering dat ze problemen hebben in Armenië, dat ze niet over voldoende middelen beschikken en dat ze niemand hebben om op terug te vallen, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ze stellen dat de dochters van verzoekster het slachtoffer worden van het feit dat hun ouders een valse identiteit hebben opgegeven bij hun asielaanvraag. Ze geven evenwel niet aan hoe hen dit ervan kan weerhouden om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan dat ze een verblijfstitel van een derde land nodig hebben om hun verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Wat betreft het aangehaalde argument dat deze kosten integraal dienen terugbetaald te worden aan de IOM wanneer zij binnen een periode van vijf jaar naar België zouden terugkeren; deze formule is van toepassing voor alle vreemdelingen die een beroep doen op de bestaande programma van de IOM en bijgevolg kan voor hen geen uitzondering worden gemaakt. Verder is het aan betrokkenen om aan te tonen dat het bijzonder moeilijk of onmogelijk is om terug te keren naar het land van herkomst. Het feit dat ze de eventuele kosten moeten terugbetalen kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien dit de terugreis niet bijzonder moeilijk maakt.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen immers niet aan dat ze een verblijfstitel van een derde land nodig hebben om hun verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Betrokkenen verwijzen ook naar enorme technische problemen en corrupte ambtenaren in Armenië, waardoor het niet evident is om binnen een redelijke termijn aan de nodige documenten te geraken. Aangezien ze geen enkel stuk voorleggen om deze bewering te ondersteunen, hebben we deze niet in hun voordeel weerhouden.

Voor wat betreft het argument dat de kinderen naar school gaan, merken we op dat de bedoelde kinderen beiden meerderjarig zijn en dus niet meer schoolplichtig zijn. Als zij hun studies in België verder wensen te zetten, staat het hun vrij om bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland een visum aan te vragen. Ook kunnen ze vragen om het inreisverbod, verbonden aan deze beslissing op te heffen.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2006 in België verblijven, verschillende procedures hebben doorlopen, Nederlands en Frans hebben geleerd, blijf geven van grote burgerzin, opleidingen hebben gevolgd, sociale bindingen hebben, de kinderen hier jarenlang naar school hebben gegaan en nu ingeschreven zijn in hoger onderwijs, mevrouw A. H. (...) aan de ULB studeert, de moeder een diploma verpleegkunde heeft behaald en direct aan de slag kan, integratiebewijzen voorleggen en een blanco strafblad hebben, worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheid daar ze tot de

gegrondheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Op 5 juni 2014 wordt aan elke verzoekende partij afzonderlijk een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit zijn de tweede, derde en vierde bestreden beslissing, die gemotiveerd zijn als volgt:

"wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 12.10.2012."

Op 5 juni 2014 wordt aan elke verzoekende partij afzonderlijk een inreisverbod uitgereikt. Dit zijn de vijfde, zesde en zevende bestreden beslissing, die gemotiveerd zijn als volgt:

"Aan mevrouw:

[...]

inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 05.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan haar betekend op 12.10.2012."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In een eerste exceptie stelt de verwerende partij dat verzoekers niet aantonen wat de samenhang is tussen de verschillende bestreden beslissingen. De verwerende partij meent dat er geen verknoctheid is, daar ze alle op afzonderlijke gronden zijn genomen.

2.1.2. Het beantwoorden van de exceptie opgeworpen door de verwerende partij vergt *in casu* een onderzoek van de middelen, te meer vastgesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht heeft, namelijk op 5 juni 2014. Daarenboven wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld: *"ook kunnen ze vragen om het inreisverbod, verbonden aan deze beslissing op te heffen."*

Voorts gaat overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. *In casu* hebben verzoekers geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2012. Bijgevolg gaat het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2014 gepaard met het inreisverbod van 5 juni 2014.

Daarenboven hebben verzoekers in hun verzoekschrift telkenmale duidelijk aangegeven op welke bestreden beslissing hun middelen betrekking hebben.

2.2.1 In een tweede exceptie voert de verwerende partij de exceptie van gebrek aan belang aan met betrekking tot tweede, derde en vierde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten.

2.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing werden genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat ze zich niet bevinden in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, met name dat ze in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De verzoekende partijen laten na aan te tonen dat ze in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Evenmin blijkt dit uit het administratief dossier.

Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen kan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Het overige betoog van de verzoekende partijen met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten doet evenmin afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep tegen de drie bevelen om het grondgebied te verlaten van 5 juni 2014 is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing.”* In het middel zelf voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op het feit dat de middelen op elkaar voortbouwen en beide enkel betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, worden ze samen besproken.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Doordat de bestreden beslissing stelt dat er geen buitengewone omstandigheden zijn waarom verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag onontvankelijk te verklaren.

Toelichting :

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt er zich al te gemakkelijk vanaf door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, teneinde te beoordelen of verzoekende partijen al dan niet in de mogelijkheid zijn hun aanvraag vanuit het land van origine te formuleren.

Beide procedures zijn echter niet gelijklopend en de Dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partijen hun aanvraag vanuit het land van origine kunnen formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.

Met betrekking tot de valse identiteit en het feit dat tweede en derde verzoekende partij hiervan het slachtoffer dreigen te worden, stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij niet aangeven hoe dit hen er van kan onthouden om hun verblijfsaanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag van verzoekende partijen grondig had bestudeerd, had zij dit evenwel moeten weten: het is net ingevolge de problemen waarmee eerste verzoekende partij geconfronteerd werd in Armenië, dat zij inging op het advies om voor zichzelf en haar beide dochters (tweede en derde verzoekende partij) een valse identiteit en nationaliteit te hanteren. Zij was ervan overtuigd dat dit de enige manier was waarop ze haar gezin kon beschermen. Het zijn diezelfde problemen en de angst daarvoor die verzoekende partijen ervan weerhouden om terug te keren naar Armenië.

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partijen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht heeft geschonden.

Het middel is gegrond.

(...)

Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen meer dan voldoende aantoonde dat er een aantal buitengewone omstandigheden zijn die hen moeten toelaten hun regularisatieaanvraag vanuit België te doen en toch arbitrair werd beslist dat hun aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de

administratieve voorschriften voorzien in het oude artikel 9, derde lid Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Uit de door verzoekende partijen opgesomde buitengewone omstandigheden blijkt duidelijk dat het meer dan twijfelachtig is dat verzoekende partijen ooit nog aan een nieuw visum voor België zullen geraken, minstens dat dit zeer veel tijd in beslag zal nemen.

Deze permanente inbreuk op het gezinsleven (verzoekende partijen beschouwen hun woonst in Brussel immers als hun enige thuis, en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen) is een buitengewoon nadelig (onbeoogd) gevolg dat niet in verhouding staat met de beoogde situatie.

Alle omstandigheden in acht genomen, zou een aanvraag in het buitenland dan ook een 'buitengewone' inspanning betekenen voor betrokkenen.

Gelet op het voorgaande kon de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet op rechtmatige wijze zomaar stellen dat de aanvraag van verzoekende partij onontvankelijk zou zijn.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Ook dit middel is gegrond."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Zij betogen dat de verwerende partij er zich te gemakkelijk vanaf maakt door te verwijzen naar de behandeling van de asielaanvraag. Het zou ingevolge de problemen zijn waarmee de eerste verzoeker geconfronteerd werd in Armenië, dat zij inging op het advies om voor zichzelf en haar beide dochters een valse identiteit en nationaliteit te hanteren. Er zou geen correcte beoordeling zijn gebeurd van voormelde gegevens.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers in hun aanvraag van 18 februari 2014 stelden dat ze niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land. Ze gaven aan dat zij met geen enkel derde land een voldoende en hechte band hebben. Ze zouden niets of niemand meer hebben in Armenië om op terug te vallen. Ze stelden voorts dat ze onmogelijk hun terugreis kunnen bekostigen. Het zou niet evident zijn om aan de nodige documenten te geraken. De kinderen zouden een schooljaar verliezen. Ze gaven verder aan dat ze meer dan een half jaar nodig zullen hebben om aan een nieuw visum te geraken.

Een lezing van de bestreden beslissing leert dat op voorgaande elementen geantwoord werd. Verzoekers tonen niet aan dat er bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Waar zij menen dat er te gemakkelijk verwezen werd naar de doorlopen asielprocedure dient te worden opgemerkt dat verzoekers in hun aanvraag betreffende de buitengewone omstandigheden ook niet meer hebben aangegeven in verband met problemen in hun herkomstland. Gelet op al de procedures die verzoekers hebben doorlopen zoals vermeld staat in de feiten supra, is het geenszins kennelijk onredelijk of foutief om in de beslissing hiernaar te verwijzen. Bovendien zijn het verzoekers zelf die in hun aanvraag verwezen hebben naar eerdere verklaringen in eerdere procedures.

Met betrekking tot de valse identiteit werd in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"(...) Ze stellen dat de dochters van verzoekster het slachtoffer worden van het feit dat hun ouders een valse identiteit hebben opgegeven bij hun asielaanvraag. Ze geven evenwel niet aan hoe hen dit ervan kan weerhouden om de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland.(...)"

Ook thans in het verzoekschrift maken verzoekers niet aannemelijk op welke wijze het gegeven van de valse identiteit hen zou verhinderen terug te keren naar hun herkomstland en aldaar een procedure in te leiden.

Tenslotte beperken verzoekers zich tot het stellen dat er geen correcte beoordeling zou zijn geweest van de feiten, zonder aan te geven op welke wijze de opgeworpen elementen foutief zouden zijn beoordeeld.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering

afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die verzoekers als buitengewone omstandigheid aangehaald hebben, besproken. De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voorts merkt de Raad op dat verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat het onderzoek naar de schending van materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel in het licht van deze bepaling wordt gevoerd.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In voorliggende zaak oordeelde de verwerende partij dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren heeft de verwerende partij niet louter naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag verwezen om te beoordelen of verzoekers al dan niet in de mogelijkheid waren om hun aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen. De verwerende partij heeft enkel naar de asielprocedure verwezen als antwoord op de algemene stelling van verzoekers in hun aanvraag waarbij ze verwezen naar de verklaringen die ze in eerdere procedures hadden afgelegd. Gelet op het feit dat verzoekers in het algemeen verwezen naar hun voorgaande aanvragen en doorlopen procedures, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te stellen dat de verklaringen gedaan in voorgaande procedures niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien de verschillende aanvragen reeds verworpen werden. Daarna werden de concrete elementen die verzoekers in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen *in concreto* besproken.

Voorts stellen tweede en derde verzoekster dat ze hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, gelet op de problemen die eerste verzoekster in hun land van herkomst gekend heeft. In de bestreden beslissing wordt hierover uitdrukkelijk gesteld dat ze dit op geen enkele wijze aantonen. Hetzelfde wordt gesteld met betrekking tot de bewering van verzoeksters dat ze in hun land van herkomst zullen worden geconfronteerd met enorme corrupte ambtenaren. Het zijn *in casu* inderdaad blote beweringen, die met geen enkel begin van bewijs ondersteund worden. Ook bij hun verzoekschrift laten verzoekers na om bewijzen aan te brengen die hun verklaringen en beweringen kunnen onderbouwen.

Verzoekers kunnen ook niet gevolgd worden waar zij stellen dat de verplichting om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post een disproportionele inmenging uitmaakt in hun privéleven. Verzoekers beschikken immers over geen enkel verblijfsrecht in het Rijk en kunnen derhalve niet voorhouden dat de eerste bestreden beslissing – die slechts vaststelt dat zij geen verblijfsmachtiging in België kunnen aanvragen – hun privéleven onevenredig beïnvloedt. Ten overvloede herinnert de Raad eraan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekers dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met het privé- en gezinsleven van verzoekers (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Evenmin blijkt uit de eerste bestreden beslissing dat het bijzonder twijfelachtig is dat verzoekers ooit aan een visum voor België geraken. In de eerste bestreden beslissing wordt louter aangegeven dat er geen aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op de gegrondheid van de ingeroepen elementen, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Daarenboven kan niet ingezien worden hoe het redelijkheidsbeginsel zou kunnen geschonden zijn nu het bestuur, nadat was vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, niet anders kon dan de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en er dus geen andere opties aanwezig waren die konden leiden tot een beslissing die voor verzoekers minder nadelig zou uitvallen. Ook blijven verzoekers in gebreke om aan te geven waarom hun privébelangen zwaarder zouden moeten doorwegen dat het algemeen belang, dat gediend is met een consistente toepassing van de verblijfswetgeving.

Verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van de middelen dient te worden besloten dat verzoekers geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Tot slot wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn indien een beslissing voorligt die een antwoord vormt op een aanvraag van verzoekers (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.2. Vervolgens voeren verzoekers de schending van het redelijkheidsbeginsel aan ten aanzien van de vijfde, zesde en zevende bestreden beslissing.

3.2.1. Verzoekers adstrueren hun middel als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partijen een inreisverbod oplegt van 3 jaar, hoewel tweede en derde verzoekende partij thans hogere studies volgen in België.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Het inreisverbod dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het regularisatiedossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een inreisverbod van 3 jaar in hoofde van verzoekende partijen zijn besloten, nu blijkt dat tweede en derde verzoekende partij studenten zijn in België.

Er kan evenwel geen sprake zijn van een redelijke beslissing wanneer dit tot gevolg heeft dat twee gemotiveerde studenten hun studies niet kunnen afmaken, minstens drie jaar zullen verliezen!

Meer nog, de Dienst Vreemdelingenzaken haalt in de onontvankelijkheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag zélf aan dat tweede en derde verzoekende partij om deze reden de opheffing van het inreisverbod kunnen vragen opdat zij hun studies in België kunnen verder te zetten.

Het is voor verzoekende partijen dan ook geheel onduidelijk waarom de Dienst Vreemdelingenzaken meent hen dan toch een inreisverbod van drie jaar te moeten opleggen.

Verzoekende partijen zijn dan ook van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende gefundeerd beslist heeft tot het opleggen van dit inreisverbod, aangezien zij geen rekening gehouden hebben met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen geenszins redelijk is.

Het middel is derhalve gegrond.”

3.2.2. Gelet op de exceptie van gebrek aan samenhang tussen de beslissingen, heeft de verwerende partij niet gerepliceerd op dit middel van het verzoekschrift.

3.2.3.1. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing

is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet – bepaling op grond waarvan de inreisverboden zijn opgelegd - luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Overeenkomstig artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde *“zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”*. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu werd verzoekers een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld conform het gestelde in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten dit niet, maar betogen in essentie dat het kennelijk onredelijk is om twee gemotiveerde studenten een inreisverbod van drie jaar te geven. Voorts wordt in de eerste bestreden beslissing aangegeven dat tweede en derde verzoekers de opheffing van het inreisverbod kunnen vragen opdat zij hun studies in België kunnen verder zetten. Verzoekers menen dat het onduidelijk is waarom hen dan toch een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het schoollopen van de kinderen, met name tweede en derde verzoekster. Het schoollopen van de tweede en derde verzoekster wordt op heden door de verwerende partij niet in vraag gesteld. Ook bespreekt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing de mogelijkheid om de studies in België verder te zetten, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing op 5 juni 2014 genomen werd, daar ze zelf

uitdrukkelijk aangeeft dat het tweede en derde verzoekster vrij staat om een visumaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post indien ze hun studies in België wensen verder te zetten.

Vooreerst kan uit de motieven van de bestreden inreisverboden opgelegd aan tweede en derde verzoekster niet worden afgeleid dat de verwerende partij bij het opleggen hiervan of bij het bepalen van de duur hiervan met de specifieke omstandigheden, waaronder het volgen van hogere studies in België, rekening zou hebben gehouden. De verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissingen tot het louter vaststellen dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting.

Bijgevolg is het inderdaad kennelijk onredelijk om aan tweede en derde verzoekster een inreisverbod met de maximumtermijn van drie jaar op te leggen, zonder nadere motivering, terwijl in de eerste bestreden beslissing gesteld wordt: *“Als zij hun studies in België verder wensen te zetten, staat het hun vrij om bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland een visum aan te vragen. Ook kunnen ze vragen om het inreisverbod, verbonden aan deze beslissing op te heffen.”* Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De Raad wijst erop dat de wetgever het blijkens artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet aan verwerende partij heeft overgelaten om de duur van het inreisverbod te moduleren naar gelang de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. *In casu* blijkt niet uit de bestreden inreisverboden opgelegd aan tweede en derde verzoekster en evenmin uit het administratief dossier dat er een afweging gemaakt werd tussen de specifieke omstandigheden van tweede en derde verzoekster die de verwerende partij bekend waren en de duur van het inreisverbod.

In de eerste bestreden beslissing wordt weliswaar aangegeven dat de kinderen, met name tweede en derde verzoekster, steeds de opheffing van het inreisverbod kunnen vragen. Deze mogelijkheid voor tweede en derde verzoekster doet evenmin afbreuk aan de verplichting die rust op het bestuur om bij het opleggen van een inreisverbod, en het bepalen van de duur ervan, een onderzoek te voeren naar de omstandigheden eigen aan elk geval, verplichting die vervat zit in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in die mate gegrond voor zover het betrekking heeft op de inreisverboden dat aan tweede en derde verzoekster uitgereikt werden.

3.2.3.2. Met betrekking tot het inreisverbod uitgereikt aan eerste verzoekster voeren verzoekers geen specifieke argumenten aan. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar, indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Verzoekers betwisten niet dat ze geen gevolg gegeven hebben aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hen op 12 oktober 2012 betekend werd. Voorts laten verzoekers na argumenten aan te voeren met betrekking tot het inreisverbod dat aan eerste verzoekster uitgereikt werd. Bijgevolg laten verzoekers na aannemelijk te maken dat het inreisverbod uitgereikt aan eerste verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel uitmaakt. Het middel voor zover het gericht is tegen het inreisverbod uitgereikt aan de eerste verzoekster is ongegrond.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod aan Marine HARUTYUNYAN wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod aan Anushik HARUTYUNYAN wordt vernietigd.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt verworpen.

Artikel 4

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de drie beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) wordt verworpen.

Artikel 5:

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod aan Armik GHAZARYAN wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS